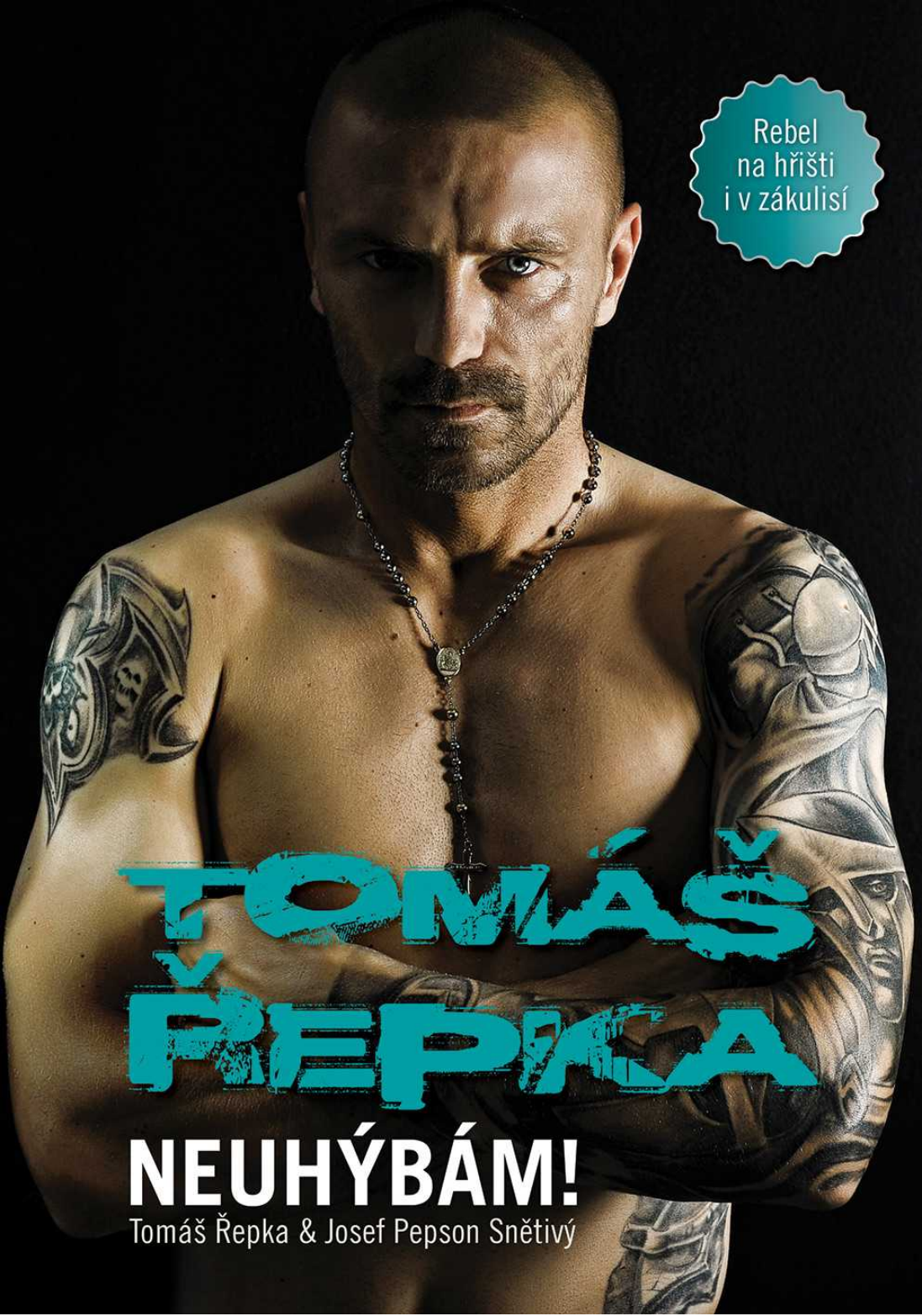

Rebel
na hřišti
i v zákulisí

TOMÁŠ ŘEPKA

NEUHÝBÁM!

Tomáš Řepka & Josef Pepson Snětivý

TOMÁŠ V PŘEPÍKA

& Josef Pepson Snětivý

NEUHÝBÁNÍ

Rebel na hřišti i v zákulisí

TOMÁŠ V PŘEPÍKA

& Josef Pepson Snětivý

NEUHÝBÁNÍ

Rebel na hřišti i v zákulisí

TOMÁŠ ŘEPKA

Oba autoři děkují všem, kteří přispěli k produkci této knihy, ať už se jedná o osobnosti, které poskytly svůj pohled na Tomáše Řepku, fotografy, nebo další osoby.

Copyright © Tomáš Řepka, Josef Pepson Snětivý, 2014

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2014

Photographs © Petr Berounský; ČTK/Ladislav Adámek, Petr Eret, Břetislav Fiala, Petr David Josek, Michal Kamaryt, Martin Malý, Alexandra Mlejnková, Zdeněk Němec, Luděk Peřina, Stanislav Peška, Pavel Rakušan, Drahošlav Ramík, Jan Sokol, Veronika Šimková, Kateřina Šulová, Vlastimil Vacek, David Veis, René Volfík, Roman Vondrouš, Libor Zavoral, Stanislav Zbyněk; ČTK/AP/Nigel French, Laurent Gillieron, Tim Hales; Občanské sdružení Vladka Dětem; Ondřej Pýcha; SK Hvozdnice; archiv Tomáše Řepky; Jan Tůma, 2014

Frame © Fotolia.com, 2014

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2014

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2014

ISBN 978-80-7475-040-3

Moje první knížka, nazvaná prostě Rebel, vyšla začátkem roku 2011. Samotnýho mě překvapilo, kolik lidí si ji tehdy koupilo a přečetlo – a ještě jednou vám za to chci poděkovat.

Už před časem jsem řek, že se můžete těšit i na pokračování, který bude ještě otevřenější a odvážnější. A sliby se maj plnit.

Za ty tři roky se v mém fotbalovém i osobním životě změnila spousta věcí. Jak asi víte, říkám, co si myslím – a teď už ani nemám důvod cokoli zamlčovat. Proto se na stránkách týhle knihy dočtete pravdu o tom, jakej byl můj konec na Spartě, co jsem prožíval v Budějkách, proč jsem tak rychle zmizel z Mostu... Těšit se můžete i na otevřený vyprávění o změnách, se kterejma jsem se musel vyrovnat ve svém soukromí.

Nikoho z lidí, který jsem na své cestě potkal, nešetřím – oni mě taky nešetřili.

Před žádným tématem neuhýbám.

A ničeho nelituju.

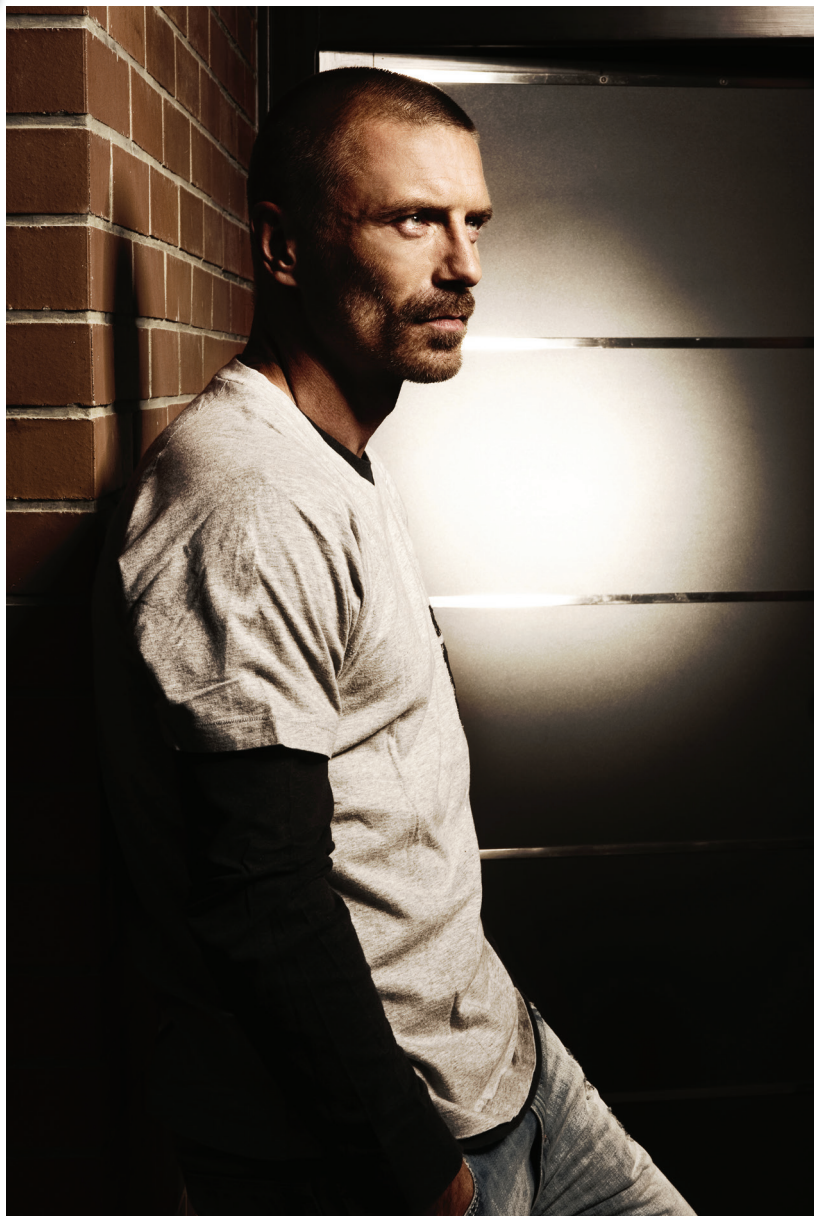
Takže si uvařte silný kafe a račte vstoupit.

Váš

Tomáš Řepka

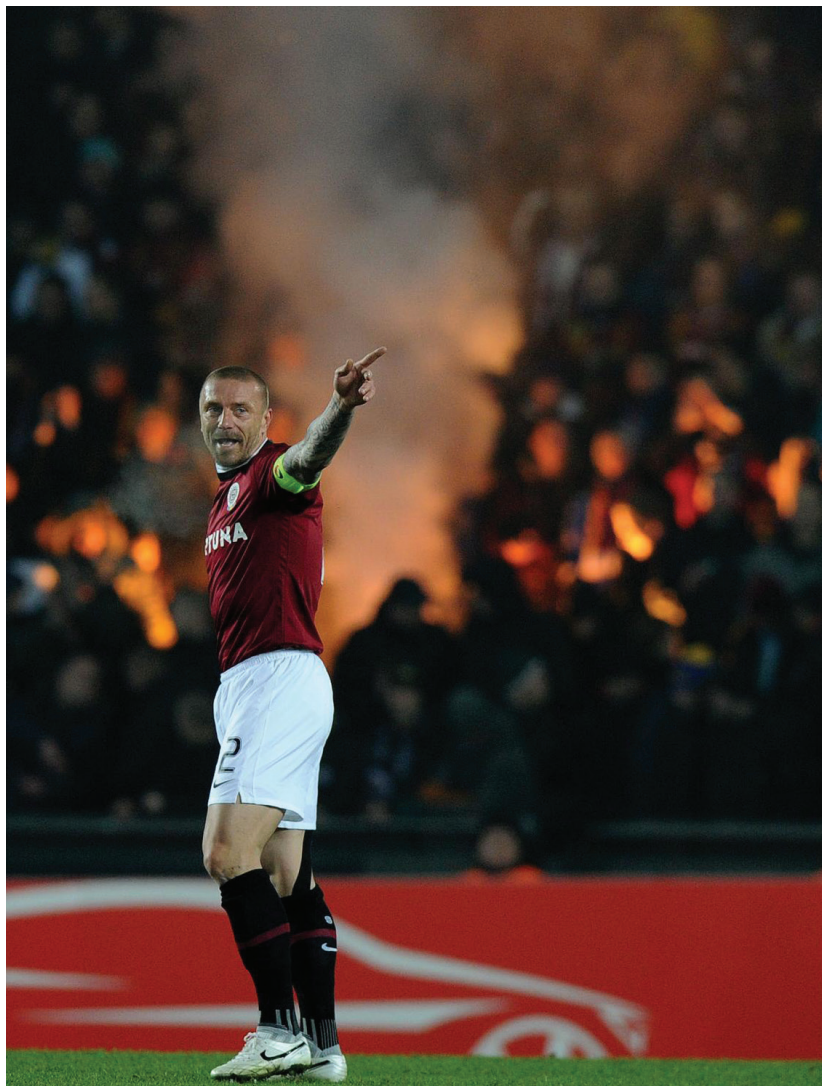

TOMAS PEPKA

(Ondřej Pýcha)

POLOSMRŤ VLASTNĚ NIKDY NEPŘIJDE

(ČTK/Ladislav Adámek)

LÉTO 2010: „JEN SAMÁ POZITIVA A SOCIÁLNÍ JISTOTY“???

Jaro 2010 byla veliká paráda. Titul jsme si od Slavie vzali zpět a já, sváteční střelec, k tomu přispěl vítězným gólem v posledním zápase proti Teplicím, kterej všechno rozhod. Igor Žofčák centroval z rohu, pak ještě jednou, na moji hlavičku si gólman Slavík sice sáhnul, ale balon skončil tam, kde měl. Víc štěstí jsem snad nikdy nezažíval! Zdálo by se, že nad Letnou a nade mnou v roli spartánského kapitána slunce nezapadá. Jenomže...

První nepříjemnost přišla hned v prvním soutěžním utkání sezony 2010/2011, byť vlastně patřilo ještě do té předcházející. Ve vůbec prvním českým Superpoháru jsme si to v červenci 2010 rozdali s tehdy už dost sebevědomou Plzní. Já dostal hned zkraje zápasu po faulu

(Super)pohár jsem políbil, ale...

na Petrželu červenou od rozhodčího Kovaříka – „přísná“ je slabý slovo. Ke konci sice stejně nesmyslně vyletěl Rajtoral, navíc jsme gólem Libora Sionka vyhráli a stali se vůbec prvními držiteli týhle nový trofeje, jenže já vyfasoval ještě zákaz na jeden soutěžní zápas. A tak bylo jasné, že si v prvním kole proti Hradci nezahraju.

Byl jsem tehdy kapitán českýho mistra – takže ve své vysněný a pravý roli. Udělat titul, když na nás hlavně Jablonec a Ostrava zle dotíraly a rozhodovalo se až v posledním kole, nebylo jednoduchý, na uplynulý sezoně jsem proto mohl vidět, abych si vypůjčil slova ze známýho filmu, „jen samá pozitivita“.

Ale co ty „sociální jistoty“? Ty už jsem necítil. Naopak jsem si dobře uvědomoval, že moje pozice slábne. Přece jen už mi bylo šestatřicet a půl – a každým rokem mi to taky dávali patřičně najevo. Ale jen interně, navenek naopak samá chvála, slova o tom, jak na mě staví, a vytváření dojmu, jak výsadní postavení na Spartě mám. Já jsem si ale připouštěl, že sezona následující po titulu může bejt klidně moje poslední v rudým dresu.

Tahle předtucha mě nakonec bohužel nezklamala – stejně jako tušení, že ve vedení Sparty vlastně čekají na nějakou moji hrubku na hřišti. Už to, že jsem byl častým hostem „nahore“ v kanceláři, nevěstilo nic dobrýho. Když jsem si pak čet články o tom, jak jsem na Spartě chráněnej a privilegovanej hráč, prej „někdy až příliš“, jak nade mnou pan Křetínský drží ochrannou ruku a jak se milujeme, musel jsem se tomu jen hořce usmívat. Naopak mi bylo jasné, že pokud budu chtít zůstat v roli spartánskýho kapitána, budu muset podávat takový výkony, abych nikomu nedal záminku ke své „popravě“ – a že z dlouhodobýho hlediska je to vlastně „mission impossible“. Ano, dokud mě klub potřeboval, občas to očičko přivřeli, ale jakmile se naskytla šance, bez milosti mě sekli.

Na náladě mi nepřidala ani pseudoaféra s mojí „opicí“ U ševce Matouše, v hospodě na Hradčanech, den po prohře se Žilinou 0:2 v předkole Ligy mistrů – píšu o tom i ve své první knížce. Každý fotbalista vám rád potvrdí, že po takovýh zápase se moc dobře neusíná. Druhej den jsem vypadal jako zombie a víc než těch pár malejch piv bych ani nedal. Úplně stejná kravina je to, že bych tam vyváděl nějaký výtržnos-

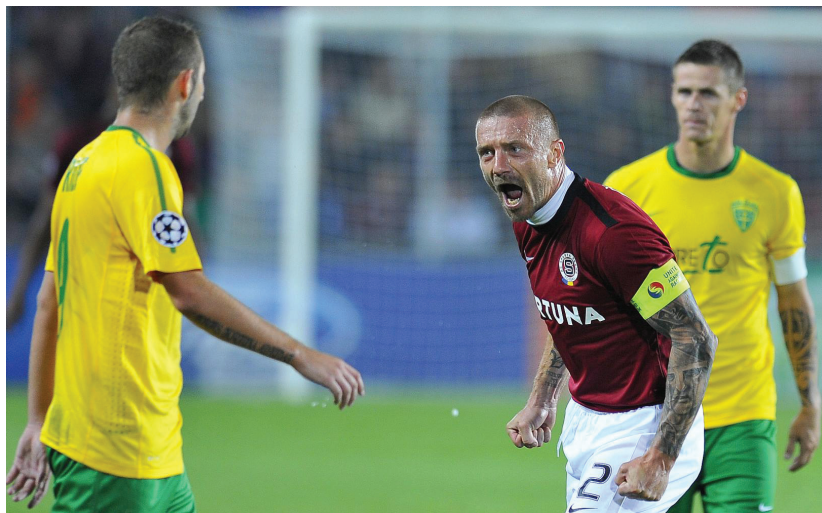

Lech Poznań jsme ve třetím předkole Ligy mistrů přejeli celkem snadno. Arturu Wichniarkovi jsem nedal dýchat (ČTK/Pavel Rakušan)

ti. Normálně jsem odjel domů – tehdy to bylo nedaleko, bydlel jsem ještě s Renatou a dětmi ve Ville Bianca v Bubenči.

Jenže: vedení vyrobilo kauzu na základě „důkazů“ typu „jedna paní povídala“ a musel jsem na kobereček, kde se mnou probíhalo kárný řízení jak za komunistů. Personální ředitel Jakub Otava, ještě o něm bude párkrát řeč, a další lůžři tohoto klubu si užívali roli popravčích a moje pravdivý vylíčení je ve skutečnosti vůbec nezajímalo. Tehdy jsem si možná poprvý v duchu říkal, jestli to mám zapotřebí a co tam vůbec dělám.

Jak už jsem řekl, první ligovej zápas v Hradci byl beze mě. Sparta prohrála s nadšeně bojujícím nováčkem 1:2. Nechci, aby to znělo nějak nafoukaně, ale když jsem kvůli kartám nebo zranění nehrál, týmu se většinou výsledkově nedařilo – jako kdyby na mě nějak spoléhali nebo je beze mě neměl kdo namotivovat. Tenhle zápas jsem si „odse- děl“ vedle lavičky, snažil se kluky povzbudit, ale je pravda, že Hradec si vítězství zasloužil. Místo mě hrál Lukáš Hejda a jedinej náš gól, kterým

Jenže pak přišla Žilina... Se dvěma hráčema soupeře, který si možná pamatujete i z český ligy, jsem si měl co říct – vlevo Emil Rilke, vpravo Róbert Jež (ČTK/Kateřina Šulová)

vyrovnával na 1:1, vstřelil Bony Wilfried, kterému to tam pak padalo celej podzim.

Na Spartě navíc tehdy vládla velká nervozita, protože jsme se nedostali do Champions League – to, že jsme přes Žilinu nepřešli, mě bude mrzet do konce života. Tenhle klub je na účast v Lize mistrů nastavenej a tentokrát to bylo hodně blízko, stejně jako v roce 2009, kdy jsme měli postup přes Panathinaikos na dosah ruky (ani tehdy jsem nemoh hrát odvetu – kvůli svalovému zranění). Je pravda, že do Žiliny se kvůli kartám jelo beze mě, Brabce a Matějovského, Žilinu koučoval výbornej trenér Pavel Hapal a měla to po prvním zápase dobře rozjetý. Přesto jsme věřili, ale už si to nedala vzít. Ono se to vůbec nějak divně složilo s těma kartama, zavařili jsme si i proti Poznani, kde dostali červenou Sionko a Matějovský. Jenže tihle uhlazení, uvědoměli kejšači to nikdy nedostávali sežrat tak jako já – ačkoli uznávám, že já byl recidivista, proto se mnou vedení nemělo takovou trpělivost jako s nima. A všechno se „muselo“ odehrát exemplárně.

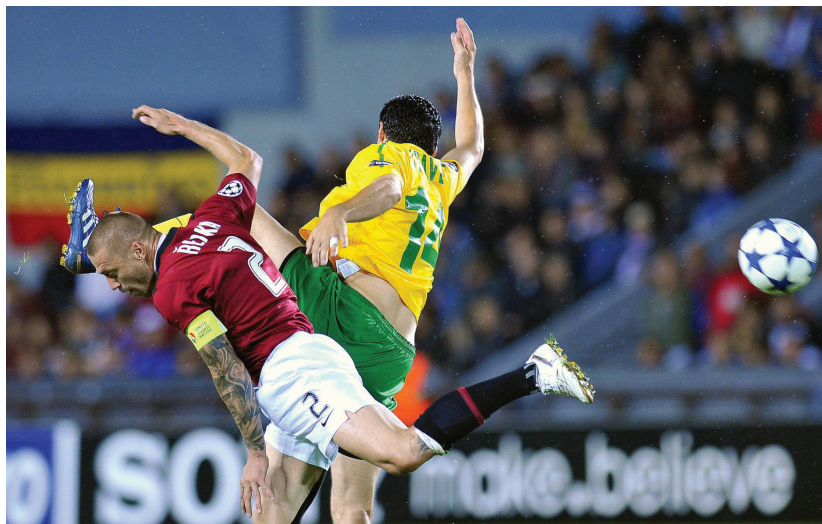

TOMAS PEPIKA

Takže se začalo řešit, „kdo za to může“ – a v takové atmosféře dřív nebo později začnou padat hlavy. Taky se z tribun začalo ozejvat „Chovanec ven!“ Za mnou fanoušci stáli stejně jako dřív a navenek to vypadalo, že to samý platí i o klubu – dostal jsem novou roční smlouvu a Pepa Chovanec o mně mluvil jako o klíčovém hráči. V téhle souvislosti bych chtěl říct, že jsem si ho dlouho vážil – ale důležitější je ten minulejší čas. Pak udělal pro mě tak nepochopitelnou věc, kdy pořád opakoval, jak na mě staví, jak na mě spoolehá, jak mě chrání... A ten samej člověk mi dal sekeru – a to dokonce dvakrát: v roce 2001, když jsem musel odejít z národáku, protože za zpackanou baráž s Belgií o postup na Mistrovství světa 2002 se musel národu předhodit obětní beránek (a Pepa to být evidentně nechtěl, ačkoli se musel pakovat taky), a deset let poté, když jsem šel ze Sparty. S odstupem času se tomu ani nedivím – Pepa je prostě taková povaha, která bude poslušně zpívat písničku toho, kdo ho živí, aby byl jeho chleboďárce patřičně spokojenej. Ale abych nepředbíhal...

Podzim 2010 se nám v lize nepoved hlavně doma, venku to bylo mnohem lepší. Možná nám na Letný nervozita svazovala nohy, soupeři se tam už nebáli jezdit... Jak se třeba o moravských hráčích cestujících na Letnou dřív říkalo, že jsou podělaní už u Průhonic, takový věci přestávaly platit (myslím to obecně, proti Moravákům se nám vcelku dařilo i nadále). Už to prostě bylo jinak než o rok dřív, kdy jsme neprohráli celou sezonu, nakonec z toho byla rekordní série třiatřiceti zápasů bez prohry – a na mistrovských tričkách jsme se mohli oprávněně chlubit: Titul patří neporaženým!

Já teda dostal tu novou smlouvu, protože nedat ji kapitánovi a de facto tváři mistrovskýho týmu, toho se Křetínský a spol. neodvážili už s ohledem na reakci fanoušků. Nová byla pro mě výrazně horší než ta předešlá, ale já na to byl připravený. O mně se pořád psalo jako o nejlepším vydělávajícím hráči v Česku a člověku, kterej lpí na penězích, ale uskrovnit se, to mi nedělalo problém – považoval jsem si za čest hrát za Spartu. Smlouva byla na rok s opcí na další, čímž se všechno jako by vyklidnilo mezi náma i směrem k fandům. Jenže další sezona bez Champions League, vedle mě ještě dva nebo tři hráči placení na český poměry královsky, to byl těžkej zásek do financí – a tak se „nahoře“

Zle nám zatápěl hlavně další fotbalista, kterej kdysi hrál v naší lize, žilinský útočník Tomáš Oravec (ČTK/Kateřina Šulová)

začalo počítat. Svoje angažmá jsem si na Spartě prodloužil jen proto, že jsem měl u příznivců takový jméno a že mě klub potřeboval, jinak bych tam tou dobou už dávno nebyl.

Pak přišel ten plivanec na Volešáka v zápase proti Slovácku – taky o něm píšu v prvním Rebelovi. Když o tom s odstupem přemýšlím, nechápu, proč jsem si občas sám nabíhal na vidle a dával klubovému managementu trumfy do ruky. Já byl ale nervózní, protože jsem cítil, že ztrácím jeho podporu. A dokonce mi někdy připadalo, že mi tolik nefanděj ani lidi, protože už mě v jistým ohledu možná taky začínali mít plný zuby, vždyť ty moje opakovaný excesy fakt nebyly žádnej šlágr. Navíc věk nezastavíš – a už jsem to pomalu přestával bejt já, ten bijec v rudým dresu s kapitánskou páskou. A snad i proto jsem dělal tyhle strašně hloupý věci. Za ten plivanec jsem dostal třízápasovej distanc a do konce roku jsem v domácích soutěžích nemoh bejt kapitánem, což je typická ukázka oblíbenýho sportu naší disciplinárky: svlíkání pásky z mý ruky. Aspoň že jsme Slovácko nakonec porazili 2:1.

Na disciplinárce jako doma... Odcházím ze Strahova, kde se projednávalo moje plivnutí na Volešáka (ČTK/René Volfík)

Náš první gól dával Lukáš Třešňák, vyrovnával Tomáš Košút, kterej se na Letný snad taky mihnul, ale v poslední minutě nám vystřelil tři body Venca Kadlec.

Člověka taky napadne, jestli jsem neměl jít od toho, najít si angažmá někde u Arabů, dobře si vydělat a bejt na pohodu – takový nabídky v létě 2010 byly. Jenže já si pořád říkal, že Spartě mám co dát, že leccos dlužím nejen jí, ale hlavně jejím fanouškům, kterejm jsem chtěl dokázat, že mám pořád na víc než na blikance. A tak jsem všechno odmítnul a soustředil se jen na Spartu. Navíc obdivuju ty, co dokážou zvednout ruku a říct „končím“. Já tak silnej nebyl, proto jsem taky tak často mluvil o polosmrti. Tu jsem v té době chápal jako odchod ze Sparty – kdybych z ní odešel a nakrásně ještě hrál profesionálně jinde, už by nastala. Novináři to interpretovali jako úplnej konec s fotbalem – jenže ten nikdy nenastane, mě se nezavějí!

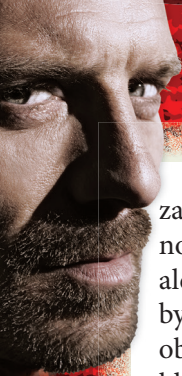
Dopřavdy jsem chtěl ze Sparty odejít jen po ročníku 2007/2008, kdy jsme neudělali titul. Jednou z možností byl Arabskej poloostrov,

ale nakonec jsem zůstal – a myslím, že jsem udělal dobře. Finančně bych si polepšil, ale když jsem si spočítal plusy a mínusy a taky si uvědomil, kolik mi je, zůstal jsem na Letný. Jak si přečtete dále, Dubaj mám sice rád, ale chtěl jsem pokračovat na Spartě. Netoužil jsem ani po jiným angažmá, třeba v Turecku, ačkoli tam si stoperři fakt zahrajou. Měl jsem totiž na paměti odstrašující příklad Pavla Horvátha, i když to bylo o dost let dřív. Když mi vyprávěl, co tam prožíval a jak musel utýct prakticky v kufru auta... Ačkoli kluci dneska říkají, že je to tam fajn, v té době jsem tam kvůli tomu, co mi Pavel líčil, nechtěl za žádnou cenu jít. Oni se tam neudrželi ani jiní hráči, třeba sparťani Jun a Meduna, asi bylo potřeba hrát za opravdu velkej klub typu Galatasaray nebo Fenerbahce.

Jinak jsem ale po každý sezoně rekapituloval a rozhodoval se, jestli na Spartě zůstat. I proto jsem v těch posledních letech měl smlouvu vždycky jen na rok s opcí na další. Jediný, o čem zpětně uvažuji, je to, že jsem možná měl odejít po mistrovský sezoně 2009/2010 – se vztyčenou hlavou. Naopak o rok dřív, kdy nám utek titul už podruhé za sebou, jsem chtěl za každou cenu pokračovat, abysme ho vrátili tam, kam patří. Říkal jsem si, že přece nemůžu prásknout do bot ve chvíli, kdy Sparta nevyhraje ligu dva roky po sobě, a že to přece není normální. Jenže současná Sparta už nedokázala zvítězit dokonce třikrát za sebou... Takže se modlím, aby to nedejbože nebyly roky čtyři, a doufám, že to na jaře 2014 vyjde. Ani po svým posledním spartánským ročníku, v roce 2011, jsem odejít nechtěl – Sparta uplatnila opcí a já chtěl ještě aspoň rok hrát. Zdravotně jsem byl v pořádku, jen jsem už dost cítil koleno, ale na každé zápas i trénink jsem si lupnul prášek, a jelo se dál. Vůbec mě nenapadlo, že by to mohlo skončit tak blbě. Ale to trochu předbívám...

Liga jak na houpačce

Na podzim 2010 jsme, stejně jako o rok dřív, občas nehráli žádnéj super líbivej fotbal, jenže v sezoně 2009/2010 jsme ani jednou neprohráli, vždycky jsme to nějak ukopali. Zatímco tady přicházely prohry... Je jasný, že se nedá pořád vyhrávat, ale už tomu něco chybělo. A já

TOMÁŠ ŘEPKA

začal bejt hrozně zlej na všechny, i když hlavně sám na sebe. Najednou jsem měl „tmu“ a vynadal třeba Blážovi, pak jsem si to uvědomil, ale už bylo pozdě... Kluci mě znali a respektovali, navíc to tehdy ještě byli moji kamarádi, takže to vydrželi, ale v televizi nebo z tribuny to občas vypadalo strašně. Říkalo se tomu „Řepkův fén“... Já měl tyhle kluky vesměs rád, záleželo mi na nich, ale servítky už jsem si nebral. Když trochu předběhnu, šíleně jsme se porafali třeba s Tomášem Zápotočným v mém posledním zápase za Spartu, kterej jsme na podzim 2011 vyhráli na Slovácku 2:0. Byli jsme schopný pomalu se zabít kvůli úplný kravině, a to šlo o kluky, jako byli právě Blažena a Zápo, kterejch jsem si vážil. Co teprv museli vyslechnout beci Manuel Pamić s Niklase Hohenederem... Jenže ti mi nerozuměli zdaleka všechno, ačkoli se tvářili, že všechno chápou. A Pamić byl navíc neskutečně hloupej hráč. Dneska, když kopu 1. A třídu za Hvozdnici, mám kolem sebe inteligentnější fotbalisty... Je pravda, že tohle jsem ve Spartě, která se

Ačkoli si Petr Jiráček nemoh stěžovat, že bysme se mu nevěnovali, gól nám v lize na Letný nakonec dal... Tady si ho se mnou vzali do parády Juraj Kucka a Adiaba Bondoa (na zemi) (ČTK/Pavel Rakušan)

vždycky prezentovala jako velkoklub, taky moc nechápal, hlavně během svého druhého letenského angažmá. V cizině se s nikým neztrácel čas, aby se mu postopravý něco vysvětlilo, když to už postý podělal. A tým funguje pospolu. Zatímco tady... Ještě ve „starý“ Spartě, před mým odchodem do Fiorentiny, se cizinci snažili mluvit, žili s náma, chodili s náma na pivo, byla s nima sranda, a proto jsme si rozuměli i na hřišti a brali jsme je. Zatímco zrovna Hoheneder s Pamičem, ačkoli oba tvrdili, jak Spartu milujou, neměli snahu nějak se začlenit. Vzpomněl jsem si vždycky na své zahraniční angažmá, kde jsem naopak musel za každou cenu najít s týmem společnou řeč, jinak bych tam dlouho nepobyl, a bral jsem tohle i jako svoje selhání coby spartanského kapitána.

Takže jsem za ten plivanec-blikanec nehrál v Českých Budějovicích, kde jsme to projeli 0:1. Tady ale musím dodat, že jsem nechyběl jen já, ale i několik dalších. Ve spartanském dresu byste toho dne v základu marně hledali i Blažka, Pamiče, Sionka, Matějovského, Wilfrieda a Kadlece. Pepa je šetřil před zápasem kvalifikace Ligy mistrů proti Poznani a dal šanci uplakánkům, co si v kabině pořád stěžovali, že nedostávají šanci, ačkoli na to maj. Jenže to dopadlo tak, že si zase sedli a plakali.

Jak už jsem řekl, do konce ročníku 2009/2010 jsme drželi nevídanou třiatřicetibodovou šňůru bez porážky. A teď jsme ze tří zápasů rupli dvakrát, navíc s týmy, který rozhodně nepatřily ke špičce! K tomu záporný skóre...

Pak jsem si musel nechat zajít chuť zahrát si proti své „oblíbený“ Ostravě, kterou ale kluci stejně vyklepli 4:0. Dva góly dal Bony Wilfried, po jednom z penalty Jirka Kladrubský a Manuel Pamič. V téhle souvislosti bych chtěl říct ještě jednou: jsem vděčnej za dobrý a schopný lidi, který mi na Baníku dali šanci, ať to byl Verner Lička, Jarda Gürtler, Milan Máčala, Rosťa Vojáček nebo bohužel už nebožtík Erich Cviertna. A to jsem určitě na někoho zapomněl... Stejně rád vzpomínám na všechny dobrý fotbalisty, mezi který jsem jako mladšs přišel. Mě vždycky bavilo hrát proti němu a provokovat lidi, který mu fanděj a který se pokaždý neomylně dali vyprovokovat. Když jsem tam hrál, fanoušci mě nijak zvlášť nepodporovali. Jejich fanklub, to je banda drs-

Mladěj slávišta Pavel Vyhnal si asi myslel, že mi uletí... Drama v Edenu se správným koncem (ČTK/Pavel Rakušan)

nejch chlapů a rváčů, a když se ještě spoješ s Polákama, je to skoro tlupa bláznů, která nemá s fotbalem a s fanděním vůbec nic společného. Ale výjezdy se Spartou na východ – nejen na Bazaly, ale i do Olomouce a kdysi do Drnovic – jsem miloval. Protože oni si mysleli, že když mi budou od začátku nadávat a urážet mě, zadupou mě do trávníku. Mě to naopak vždycky nakoplo a skvěle jsem se vyřádil!

Pak jsme přivezli tři body i z Příbrami – to byl poslední zápas, kdy jsem nesměl hrát. O naší výhře rozhod jediným gólem bombardák Bony Wilfried.

Jenže tenhle zisk v tabulce pravdy jsme hned zase ztratili doma proti Plzni. Já už byl na hřišti, ale chybělo nám několik hráčů ze základu. Za hosty skóroval ve druhý půl Petr Jiráček, zatímco Bonymu ani nikomu dalšímu se tentokrát nepodařilo dorvat balon do plzeňské brány. Koho by napadlo, že si Viktoria položila základ k zisku titulu... Mě tehdy ještě ne, ale věděl jsem, že tři prohry ze šesti zápasů jsou hodně špatně.

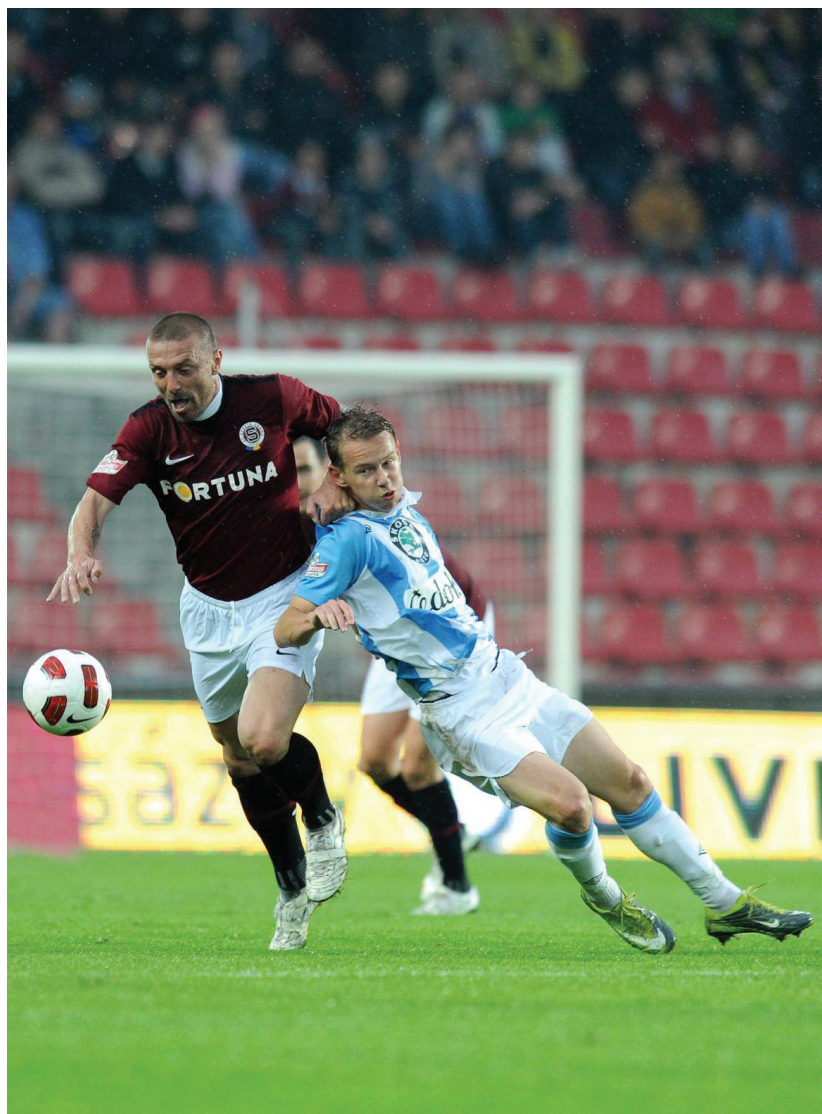
Pak jsme vyklepli Brno na jeho hřišti 5:0 – vůbec jsme na podzim vyhrávali hlavně venku. Touhle kanonádou jsme aspoň trochu zahnali chmury po vypadnutí z předkola Ligy mistrů. Hned v první minutě je načal Venca Kadlec, pak dali ještě do půle dva slepený góly Manuel Pamić a Kamil Vacek, ve druhém poločase se opět dost rychle po sobě trefili Juraj Kucka a Libor Sionko. Zápas v Brně byl pro mě osobně specifickej, protože se nám proti němu moc nedařilo, navíc domácí prohra na konci sezony 2008/2009 nás stála titul. Já tehdy udělal tu pitomost s Bestou, za kterou jsem šel hned na začátku zápasu ven, když ze mě udělali pitomce, kterej hází protihráčům do ksichtu balon. Besta se na mě těšil, že mě zase vyprovokuje, ale já se nedal. Dostali bůra a dé jednička byla naše.

Cenný bylo i následující domácí vítězství proti silnému Jablonci, kterej nám na jaře málem sebral titul. Těsně před koncem dokázal překonat jabloneckýho gólmana Špita, co kdysi působil na Spartě, Juraj Kucka hlavičkou po rohu.

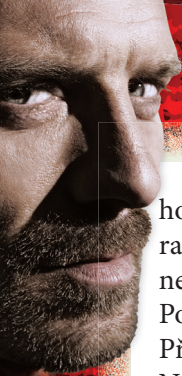
A aspoň pro mě bylo ještě sladší vyloupení Edenu! Prohrávali jsme 0:1 po Trappově gólu, ale Venca Kadlec po hodině hry vyrovnal a Bony Wilfried v nastaveném čase rozhod hlavou po centru Jakuba Podané-

S Milanem Černým jsme se poznali hodně zblízka. Přihlíží Juraj Kucka
(ČTK/Martin Malý)

Boleslav jsme doma porazit nedokázali, ačkoli Jan Chramosta neměl tentokrát nárok (ČTK/Vlastimil Vacek)

ho. Paráda! To, jestli se Slavii daří, nebo ne, případně narážky, že jsem rasista, když jsem se poštuchoval s Raguudem (fakt v tom nic takového nebylo) neřeším, stejně jako žlutou, kterou mi dal rozhodčí Zelinka. Porazili jsme myho úhlavního rivala, a ještě k tomu na jeho stadionu! Přišla se podívat i moje současná manželka, tehdy přítelkyně Vladka. Nebyla ovšem jen na tribuně, ale i na „nádherným“ transparentu, kde mi to její karikatura dělala pusou. Vtipný na tom bylo snad jen to, že se pár slávistů vkradlo do spartánského kotle a pověsili ho tam. Nevím, jak to s nima dopadlo, asi se to tam dost mlelo. Zřejmě to byli nějací sešívání kaskadéři, co si stříhli a museli jít. Jinak byla ale naše výhra aspoň malá náplast na to, že jsme nepostoupili do Ligy mistrů a že jsme nové ročník neodstartovali moc dobře.

Jenže pak jsme doma jen plichtili 1:1 s Mladou Boleslaví... Naše chyby potrestal už do přestávky Lukáš Opiela, ještě že pak náš obvyklej spasitel Bony aspoň vyrovnal po přihrávce Jirky Kladubského. Zopakovali si tak úspěšnou spolupráci z pohárového zápasu proti Palermu. A když v poslední minutě Pamićovu bombu zneutralizoval boleslavskéj gólman Miller, brali jsme doma jen bod, a to je málo.

Do Olomouce jsem se ovšem těšil, protože nájezdy východním směrem, to je moje, jak už víte. Navíc Sigma nedokázala Spartu porazit na svém stadionu neuvěřitelných třináct let! A platilo to i po týhle dohrávce jedenáctého kola. Dlouho to vypadalo na remízu, ale my jsme přece jen šli za vítězstvím víc než domácí. A protože štěstí přeje odvažnejm, byli jsme odměněný penaltou minutu před koncem po jasný ruce Rossiho. Juraj Kucka udržel nervy na uzdě, a tak jsme po dé jedniče zase vezli domů tři body.

Co to ale bylo platný, když jsme tenhle bodovej import znehodnotili domácí prohrou s Teplicema 0:2! Oba góly dal Aidin Mahmutović, přičemž ten první dopravil do Jardovy brány nešťastně tečující Erich Brabec. A nikdo z nás exspartana Grigara nepřekonal. Já dělal, co bylo v mejch silách, abych tým zvednul, ale ani mně se už nedařilo jako dřív. Občas na mě padala deka, ale spartánskej kapitán – teda jen pomyslněj, protože pásku mi za Volešáka sebrala disciplínárka – se nevzdává!

Takže jsme vyloupili další stadion soupeře. Tentokrát to odnes Liberec, ačkoli po brance Nezmara vedl 1:0. Pod tímhle gólem je pode-

Ani top forvardovi Olomouce Michalu Hubníkovi jsem skórovat nedovolil

TOMAS ŘEPKA

V patnáctém kole jsme na Letný knokautovali odvážný, ale neškodný Ústí. Takhle jsem si posvítíl na Jana Martykána (ČTK/Kateřina Šulová)

psanej i Bláža. Věřím, že se občas podíváte na fotbal, takže chápete, že každá chyba nás obránců – a nedejbože gólmana – je mnohem fatálnější než stejnej prohřešek záložníků či útočníků. A Jarda nás během podzimu mnohokrát podržel, třeba v Brně nebo na Slovácku. Naštěstí se v posledních deseti minutách trefily obě černý perly našeho útoku, Léo Kweuke a Bony Wilfried, a tak se nám domů jelo dobře i po mladoboleslavský er desítce.

Ve čtrnáctém kole jsme podruhé po sobě vyhráli venku, ačkoli to tentokrát bylo výrazně blíž. Těšilo mě, že jsme opět vyloupili Eden, i když to bylo „jen“ proti Bohemce, která tam strádala v nechtěném azylu. Gól dal hlavou Léo po centru Jakuba Podaného a Sparta se dostala aspoň na druhou příčku tabulky. Ale devítibodová ztráta na rozjetou Plzeň, který se dařilo v lize i v Champions League, už byla strašidelná...

Pak jsme si doma smlsli na posledním Ústí – ačkoli musím říct, že se mi líbilo, že ani tváří v tvář jistý smrti nehrálo zandoura. To mu ostatně

S Bonym po vítězném zápase proti Dynamu České Budějovice.
Kameru jsem tentokrát jen poškádlil...

vydrželo celej ročník, takže spadlo, ale se ctí. Góly dávali Pamić, Kweuke, Wilfried a Kadlec, za hosty korigoval Volek.

Čtvrtý vítězství v řadě jsme vybojovali na Slovácku. Všimát si Voletšáka by bylo pod moji úroveň, ostatně se ani on, ani jeho spoluhráči neprosadili. Velkou zásluhu na tom měl Jarda Blažek, kterej udržel čistý konto a Jiřímu Valentovi chytil i penaltu. To Bony Wilfried pentli proměnil, prosadil se jako obvykle i jeho útočnej parták Léo Kweuke, a výsledkem bylo naše vítězství 0:2 a na podzim už tradičně úspěšná výprava po D1. Na lavičce Slovácka byl takovej nenápadnej pán, jmenoval se Miroslav Soukup. Kdyby mi někdo řekl, že mě jednou bude trénovat, asi bych si klepal na čelo. Ale to hodně předbíhám...

V posledním ligovém zápase jsme na Letný v pohodě přehráli Budějky 2:0 a vrátili jim tak jejich domácí výhru i s úrokama. U gólů najdete obvyklý jména – Kweuke a Wilfried. Černý kluci v útoku fakt řádili a je škoda, že Bony odešel.

Suma sumárum: na podzim jsme v lize ze sedmnácti zápasů prohráli čtyřikrát – dvakrát doma i venku. Bylo to i tím, že jsme už jeli jakousi setrvačností, nešli jsme šestí naproti, chyběla nám pokora... Ten pocit vítězství, kterej nás ovládnul po zisku titulu v roce 2010, byl asi příliš silnej. Takže jsme celej podzim tak trochu lítali v oblacích. Na prvním místě zaslouženě přezimovala Plzeň, ale já byl přesvědčen, že se o to ještě porveme, vždyť jsme ztráceli jen čtyři body.

Jen druhý level, ale na pohodu

V pohárech na nás zbyla Evropská liga, kde se nám celkem dařilo – jenže zklamání z toho, jak nám unikla Champions League, bylo stejně mnohem silnější. Na druhou stranu: z velmi těžký skupiny, kde s náma nikdo moc nepočítal, se nám podařilo postoupit, což se Spartě dlouhý léta nepovedlo.

Na první zápas přijelo na Letnou Palermo. Tady lidi tenhle mančaft podceňujou, ale já ho ze Serie A dobře znal a věděl jsem, že je to tým na evropský úrovni. Stejně jsem si ale v duchu pořád říkal: „Do prdele, dneska jsme mohli hrát o level vyš...“ Start se nám ale poved na výbornou. První gól dal po přihrávce Jirky Kladrubského kdo jinej než Bony

Náladu jsme si po vyřazení z Ligy mistrů spravili aspoň v její chudší ségře, v Evropský lize. Hned v prvním zápase jsme porazili silný Palermo. Massima Maccaroneho jsem si bedlivě hleděl (ČTK/Petr David Jasek)

Wilfried, Maccarone ještě do pauzy vyrovnal, ale pak jsme díky Jirkovi a Vaškovi Kadlecovi odskočili na dva góly, takže Hernandezovo snížení nás už nepálilo.

Trojka, kterou jsme si odvezli ze stadionu Chimki, nás mrzela o to víc, že jsme přinejmenším v prvním poločase byli lepší než domácí CSKA Moskva. Bohužel nám tam ale nic nespadlo. Já moh mít dokonce asistenci, ale Vašek Kadlec svoji šanci neproměnil. Takže nakonec

v posledních dvaceti minutách stříleli jen domácí Doumbia, González z penalty za ruku Ericha Brabce a ještě jednou Doumbia.

V zápase s Lausanne na Letný se v prvních deseti minutách děly věci! Nejdřív skóroval po rohu hostující Meoli, ale Bony našťestí záhy srovnal skóre. Když se ještě do přestávky prosadili Juraj Kucka a znovu Bony, vypadalo to, že Lausanne potřeší za sebou prohraje. Jenže ve druhém poločase jsme přestali hrát, Steuble snížil a v pátý minutě nastavení Silvio dokonce vyrovnal na konečných 3:3 – a my jsme byli za blbce.

Naštěstí jsme to mohli hned odčinit díky následujícímu zápasu v Lausanne. Mám pocit, že to bylo poprvý, kdy spolu v útoku od začátku hráli Bony a Léo – a tihle dva bombardáři pak spolu na podzim řádili jako černá ruka, nebo spíš noha. Po Katzově gólu jsme sice prohrávali, ale Bony těsně před přestávkou vyrovnal. Po půli se prosadil i Léo a razítko na naše vítězství 3:1 dal znovu Bony. Tohle vítězství bylo velice cenný, protože jsme věděli, že nám stačí v Palermu i remizovat, abysme postoupili do jarní vyřazovací fáze.

Zase jsme prohrávali po Rigoniho gólu 0:1 a v prvním poločase se nám vyrovnat nepodařilo. Naštěstí krátce po přestávce stáhnul Goian ve vápně Bonyho, dostal druhou žlutou – a my penaltu, kterou Jirka Kladrubský proměnil. Pinella sice z další penalty znovu strhnul vedení na stranu domácích, ale skvělejší centr Kamila Vacka proměnil ve vyrovnávací – a vlastně postupovej – gól Juraj Kucka. Pro domácí tenhle stav znamenal vyřazení, což nesli velice těžce, a jejich klenot, argentinskýho reprezentanta Javiera Pastoreho, jsme úspěšně vycukali až k červený kartě. Bomba zápas! Na stadionu Palerma, kterej dobře znám, jsem se v duchu zase přenes do Fiorentiny (doma jsme Palermo většinou poráželi, venku to bylo horší, protože v jižanský atmosféře byli často předposraný i rozhodčí), pokecal s protihráčema, už jsem to byl zase já, moje zákroky, moje gesta...

Závěrečný utkání s CSKA Moskva na Letný už nic neřešilo, takže mi ani nevadilo, že jsem ho sledoval jen z tribuny – v obou zápasech proti Palermu a na CSKA jsem dostal žlutou, takže kdyby přišla další, další zápas bych stál. Měl jsem radost z toho, že suverén skupiny ztratil na Letný vůbec první body. Nejdřív sice Dzagoev prostřelil Dana Zítku

V Lausanne jsme naštěstí nepřípustili stejné kolaps jako v závěru domácího zápasu proti tomuhle soupeři. Tady se věnuju Brazilci Silviu Carlosovi (ČTK/AP/Laurent Gillieron)

(Bláza byl nachlazený, takže nechytal), ale Venca Kadlec těsně před půlí vyrovnal. A kdyby Léo proměnil některou ze svých šancí, mohli jsme dokonce vyhrát. Výsledek 1:1 proti jasněmu vítězi skupiny beru, my jsme postupovali z druhého místa.

Na konci podzimu mi zvonilo v uších, když televizní komentátoři Bosák s Táborským glosovali zoufalej výkon Slavie v Mladý Bolešlavi. Aniž to tušili, mikrofony zaznamenaly mimo jiný jejich výrok o tom, že by sešíváný potřebovali do obrany někoho, jako jsem já. Tehdejší slávistickej trenér Michal Petrouš řek, že by někoho takovýho bral. Ne že by mě to zrovna od tohohle pána nějak zahřálo, myslím, že jeho angažování byla jen opakovaná z nouze ctnost, ale říkal jsem si: „Maj tě za šílence, a pak tě chťěj, je v tom nějaká logika?“ „Je,“ odpověděl jsem si sám, „žijeme přece v Česku.“

JARO 2011: MARNÁ HONBA ZA TITULEM

V zimní přestávce jsme docela slušně posílili. Léo Kweuke, kterej u nás od léta hostoval z Dunajský Stredy, podepsal smlouvu, ze stejného klubu přišel na hostování další Afričan Martin Abena, z Bursasporu přestoupil můj pozdější oblíbenej spoluhráč Tomáš Zápotočný, z holandskýho Groningenu další obránce Ondra Švejdlík a z českýho severu dva útočníci – libereckej Andrej Kerić na přestup a jabloneckej Tomáš Pekhart na hostování. Naopak odešli dva hráči základní sestavy – Bony Wilfried do nizozemskýho Vitesse Arnhem a Juraj Kucka do Janova, hrajícího Serii A. Asi je museli prodat, aby se nějak zamázla „díra“ vzniklá tím, že jsme nepostoupili do Ligy mistrů – i když myslím, že jsme dost vydělali i v Evropský lize. Po sedmnácti kolech, odehraných na podzim 2010, jsme na vedoucí Plzeň ztráceli jen čtyři body, a chuť dohnat ji byla veliká! Aspoň já tomu věřil – a nic by se na tom nezměnilo, ani kdyby nepřišel nikdo. Jsem takhle nastavenej odjakživa – jako válečník, kterému je jedno, s kým to ubojuje, kterej jde na hřiště kvůli vítězství a nic jinýho ho nezajímá. A taky jsem si to vždycky chtěl užít – i s tou šou, kterou jsem u toho dělal. Možná to občas někdo nepochopil, ale já chtěl bejt zapamatovatelněj a jinej. A budme upřímný: lidi chodili i na mě a na moje excesy, ne že ne!

Takže: nakoupilo se kvalitně a očekávání byly veliký. Nepřibrzdila nás ani ta „španělská kauza“, kdy někdo natočil a nabonzoval, že některý hráči nastoupili v jinejch dresech – trest dostal klub i trenér Chovanec, navíc Pekhart a Kadlec nesměli nějakou dobu hrát.

Match World Cup v Dubaji, kde hrály dobrý mančafy a vítěz bral nějaký devatenáct milionů korun, jsem pojal jako něco mezi dovolenou a pěkným soustředěním. A můžu říct, že jsme to tak brali všichni. Skončili jsme pátý, v novinách jsme to samozřejmě prezentovali jako zklamání (a vedení nám vytýkalo přístup a výsledek), ale užili jsme si to naprosto na pohodu. Když jsme tam přijeli, neměli jsme prakticky nic natrénováno, čekaly nás kvalitní týmy, který

Začátkem roku 2011 jsem si nechtěl připustit, že by to mohla být moje poslední zimní příprava na Spartě...

na tom v tu chvíli byly líp, prohráli jsme se Zenitem Petrohrad a třeba i s vítězem Íránského poháru Persepolisem (ten nám dokonce nadělil trojku), ale navzdory mediální (sebe)kritice si z toho nikdo hlavu nedělal.

Jak jsem novináři Mádlovi sundal brejle

Taky na mě čekalo jedno příjemný překvapení: v anketě Tipsport Fotbalista roku 2010, ve který hlasovalo třicet tisíc fanoušků, jsem se dostal na pátý místo a v první desítce jsem byl z tehdejší Sparty jedinej. Vyhrál Petr Čech, následovali ho Rosa, Horvi, Tomáš Necid a já. Čechino zvítězil s odstupem, ale mezi druhým a pátým místem už byly rozdíly minimální – i to mě potěšilo. Radost jsem měl ovšem jen proto, že to bylo hlasování fanoušků, ne novinářů a „expertů“, který často fotbalu vůbec nerozuměj. Otevřeně říkám, že připíchatelý akce a ankety

typu Fotbalista roku, Gambrinus liga jedenáctka roku, sestava toho či onoho nebo jak se to všechno vlastně jmenuje s klidem ignoruju, protože je to všechno hrozně zkreslený a neobjektivní. Vždycky jsem se musel smát i tomu, jak ve spartánské kabině většina hráčů prožívala známkování. Kdybych k tomu nebyl coby kapitán Sparty nucený, nikdy bych na tyhle vyhlásování nechodil. Mě známkování nikdy nerozhodilo, až na jedinej případ z „pravěku“. V mý první knížce to nezaznělo, tak vám to řeknu teď.

Dvacátýho prvního května 1998 jsme na Kirin Cupu porazili nabušenou Paraguay 1:0. Tehdejší redaktor Sportu Luděk Mádl byl na tomhle turnaji s náma, a aby ušetřil za taxík, jezdil všude repre autobusem. Kdyby tak tušil, jakou jámu sám sobě vykopal...

Po zmiňovaným zápase sedíme v autobuse, kapitán Jirka Němec mi strčí před ksicht Sport, ve kterým jsme byli oznámkovaný, a potouchle povídá:

„Tak co tomu říkáš?“

Nechápavě jsem se zahleděl na příslušnou stránku a zjistil, že na rozdíl od ostatních, vesměs odměněnejch nadprůměrnejma známkama šest až osm, se u mého jména „skví“ slabá čtyřka. Nepotěšilo mě to, ale mávnul jsem nad tím rukou a utrousil něco nepublikovatelného. To ovšem „Němej“, kterýho sledovali i ostatní, nehodlal jen tak přejít:

„Co s tím budeš dělat?“

Pokrčil jsem rameny, pořád mi to bylo dost jedno, a hlavně jsem netušil, jak bych si to měl s Luděkem Mádlem, autorem toho nablblého známkování, vyřídit. Kluci do mě ještě chvíli šili a můj vztek přece jen začal probublávat na povrch. A „Němej“ vytáhnul trumfový eso:

„Hele, ten Mádl sedí támhle vepředu, hned za Pepou Chovancem.“

Byla to pravda: šetrnej mladík si v duchu nejlepších tradic českých novinářů užíval bezplatného pohodlí našeho autobusu. V tu chvíli už mě nemusel nikdo popichovat. Vytrhnul jsem Jirkovi Sport z ruky a namířil si to nejkratší cestou za nic netušícím žurnalistou, o jehož přítomnosti jsem před chvílí vůbec nevěděl.

„Hele, můžu se tě na něco zeptat?“ Tehdy jsme si tykali.

„Ano, Tome?“ vybídnul mě Mádl nejistým hlasem.

„Proč mám o několik stupňů nižší známku než ostatní, třeba než Suchopárek, kterej hrál na stoperu se mnou?“ vybalil jsem to na něj bez okolků.

„No... To byl takovej můj pocit...“ zablekotal.

„Jo aha, a na základě čeho sis ho utvořil? V čem konkrétně jsem byl horší?“

„Ehm... No prostě jsem měl takovej dojem,“ kroutil se Mádl a brejle na jeho nose se rychle orosily, jak se zpotil. Dlouho mu to ovšem vadit nemuselo, protože díky mý dobře mířený facce, kterou jsem ukončil konverzaci, vzápětí odletěly kamsi do interiéru autobusu. Jeho osazenstvo včetně realizačního týmu to doprovodilo chechtotem, Mádl už ani nepípнул... A od té doby, kdykoli mi volal, se zpravidla ohlašoval slovy: „Dobrý den, pane Řepko, mohl bych se vás na něco zeptat?“

Tohle byla jen taková vtipná příhoda, abych ukázal, že i mě dokázala známka od novináře vytočit. Postupem času jsem už ale byl nad věci

Jen se s ničím nepárat... Takhle jsem se připomínal rozhodčímu v zápase Sparta – Liverpool

TOMAS PEPKA

a tyhle pisálky (a v horším případě hyeny) neřeším – a jen málokterýho žurnalistu respektuju. Ovšem fanouškovskejch hlasů si vážím – a proto mě tahle anketa potěšila. Stejný to bylo na podzim 2013, když mě opět přes třicet tisíc fanoušků zvolilo vedle Jirky Novotnýho do Jedenáctky dvacetiletí Gambrinus ligy. Jirka je Sparťan, dobře nám to spolu šlo na Letný i v repre, udělalo mi to radost, proto jsem šel na vyhlášení.

Taky mě to přimělo k úvaze, kdo je vlastně můj český vzor na postu stopera. Musím říct – s velkým smutkem –, že to byl Franta Straka. Toho jsem jako hráče obdivoval, chtěl jsem bejt jako on, věřil jsem, že má rudý srdce... To, co udělal a proč pro nás opravdový spartany skončil, všichni víme, zmiňuju to i na jiným místě týhle knížky. Ale stoper to byl excelentní. Zato Jirka jmenoval Pepu Chovance. Bez ohledu na to, co o Pepovi píšu jinde: ano, excelentní, elegantní hráč s výbornou rozehrávkou a kopací technikou. Ale klasické stoper tak, jak ho vidím já, nebyl, a na můj vkus dokonce někdy působil jako leklá ryba. Stoper v mém podání je bojovník, raubíř, kterej odráží balony i se soupeřem a kterýho se útočníci boje. Kterej zvedne ten prapor, když to mužstvu nejde, a strhne tým svým zápalem pro hru, svým srdcem, svou ctížádostí. Tak hraju celej život já, tak hrál i ten nešťastník Franz – a doufám, že pokud budou Tommaso a Markus stoperi, nebude to jiný. Jinak bych, co se poctivejch stoperů či beků týká, zmínil namátkou třeba i Romana Hubníka, Morena Torricelliho nebo Christiana Eduarda Daillyho. Zapomenout nesmím ani na mý oblíbený libero Pietra Vierchowoda, zvanýho Car, proti kterému jsem měl to štěstí hrát, když končil svou dlouholetou kariéru v Piacenza Calcio. Stejně tak věřím, že Sergio Ramos z Realu mě jednou překoná v počtu červenejch karet, je to ještě docela mladej kluk.

Základ pro to, abys takhle hrál, musíš mít odmalička v sobě, musíš bejt takhle vychovánej a vedenej, projevovat se trochu jako gauner, jako grázl... V dospělosti se to už nenaučíš. Na druhou stranu: proti takovému van Bommelovi jsem byl andílek – můžu to se vši odpovědností říct, protože jsem proti němu hrál, a fakt z něj šla hrůza. Podobný je jen to, že taky ve svém posledním profi utkání dostal červenou... To jenom v Česku ze mě udělali kata, protože podobnej fotbalista tady